

Petr se ohlédl po minibusu, do kterého právě nastupoval, a rychle si uvědomil své privilegium. Řidič mu s úsměvem naznačil, aby si sedl dopředu vedle něj, na jediné volné místo s trochou prostoru. Zbytek cestujících, převážně místní černoši, se už mačkal vzadu na úzkých lavicích. Chvilí zaváhal, než se posadil, s nepříjemným pocitem, že sem možná nepatří.

Když se naložily poslední zavazadla, ozvala se ženská postava vzadu. „Mohla by si Rediet sednout dopředu?“ zeptala se příbuzná mladé ženy, která právě balancovala na jedné noze, zatímco se snažila vměstnat mezi ostatní. „Vzadu by bylo víc místa.“

Petr okamžitě souhlasil. „Samozřejmě, prosím, posadte ji sem,“ řekl, zatímco si rychle přehazoval batoh na kolena. Rediet se na něj vděčně usmála, když se usadila vedle něj. I přes stísněný prostor mezi nimi její blízkost nebyla nepříjemná.

„Nechcete, abych vám podržela batoh?“ nabídla se, ale Petr se jen zavrtěl. „Ne, díky, radši ho mám u sebe,“ odpověděl s lehkým úsměvem. Během dalších kilometrů si začali povídat. Petr mluvil anglicky, Rediet mu občas překládala jeho otázky do amharštiny, aby se mohl zapojit do konverzace s ostatními cestujícími. Každá věta, každý pohled je k sobě přibližoval.

Minibus zastavil na cestě, když před ním vystoupila skupina ozbrojených mužů. Všichni ztichli. Cestující znehybněli a jejich pohledy se upíraly k neznámým mužům. Petr cítil, jak mu Redietiny prsty nechtěně přejely po zápěstí, když si nervózně upravovala šátek.

Jeden z povstalců přistoupil k řidiči a začal s ním mluvit ostrým tónem. Napětí v minibusu se dalo krájet. Pak si všiml Petra. Jeho pohled změkl, zjevně překvapený přítomností cizince. Povstalec se malinko usmál – nebo to jen tak vypadalo?

„Turista?“ zeptal se anglicky.

Petr přikývl. „Ano, turista,“ odpověděl klidně.

Povstalec si přeměřil Petra pohledem a naklonil hlavu na stranu. Chvilí si pohrával s popruhem svého samopalů, než znovu promluvil.

„Sám?“

Další přikývnutí.

Povstalec se ušklíbl. „A jak se Vám tady líbí?“

Petr pokrčil rameny. „Nádherná krajina. A lidi... jsou zajímaví,“ odpověděl s lehkým úsměvem.

Velitel si přehodil samopal přes rameno a zasmál se také. „No, to každopádně,“ řekl pobaveně. Pak se zarazil, sáhl do kapsy a vytáhl pomačkaný kus papíru. Několika rychlými tahy na něj cosi načmáral a podal ho Petrovi.

„Tady máte moje číslo. Kdybyste měl v téhle oblasti nějaký problém, zavolejte mi. Dokážu se o Vás postarat.“

Petr si váhavě vzal papírek. V duchu se musel smát. Povstalecký velitel, jehož muži tu ještě před chvílí naháněli strach a kvůli kterým si lidé schovávali mobily do podlahy, mu teď přátelsky nabízí pomoc. Chybí jenom selfíčko. Škoda, že ten mobil mám taky schovaný. Místo toho s upřímným tónem odpověděl:

„To je od vás velice milé. Děkuji.“

Velitel přikývl a gestem pokynul řidiči, aby pokračoval.

„Bezpečnou cestu,“ dodal dokonce zdvořile.

Jak se minibus rozjížděl, napětí v autobuse se rozplynulo. Petr vytáhl papírek a naoko vážně ho všem ukázal: „Kontakt na mého nového přítele od povstalců.“

Někdo vzadu se rozesmál, další Petra plácali po rameni. Řidič jen vrtěl hlavou: „Poprvé, co nám nic nevzali.“

Bylo znát, že si všichni cestující s úlevou oddechli a na Petra hleděli s vděčností. Rediet se na Petra usmála, a zdálo se, že i pro ni je statečným záchráncem.

Jak cesta pokračovala, oba si byli stále bližší. V těsném prostoru minibusu nebylo nouze o náhodné doteky – loket se otřel o loket, kolena se jemně dotkla, prsty se na okamžik spojily, když se oba natáhli po stejném madle. Byly to drobnosti, kterým by jindy nepřikládali význam, ale v této chvíli si je oba uvědomovali.

Každá zastávka přinesla novou příležitost ke společnému smíchu. Na jedné z nich se Redietina příbuzná ozvala: „Vypadáte jako bratr a sestra, že?“ Petr se zasmál. „Ano, já jsem její africký bratr a ona je moje evropská sestra!“ zavtipkoval, což všechny kolem rozesmálo.

Při jedné zastávce se Petr odhodlal. „Možná bychom si mohli vyměnit kontakty?“ navrhl. „Můžeš si načíst můj kód do WhatsAppu, tady je,“ a hned mu podávala svůj mobil, kde už měla vše připravené. Oba se zasmáli, že ve stejnou chvíli mysleli na to samé i viditelně uvolnění z toho, že jejich cesta nekončí pouhým rozloučením. Když si čísla ukládali, na tvářích obou se usadil úsměv plný naděje.

Když minibus dorazil do města, oba věděli, že mezi nimi vzniklo něco víc než jen přátelství a těšili se, že se ještě potkají. Rediet ho totiž pozvala na druhý den na kávu k sobě domů. Petr přijal, i když v sobě cítil zmatek. Byla tam však i radost, že cesta ještě nekončí.

Petr si ani nepamatoval, jak přesně se ocitl na dvoře malého domu, který zalévalo ostré etiopské slunce. Ze sousedního kostela se neslo tiché prozpěvování poledních modliteb a někde v dálce mečely kozy. Rediet klečela uvnitř domku u ohniště s tradiční jebenou, etiopskou konvicí na přípravu kávy. Vzduch prosycovala vůně pražených kávových zrn a zapáleného kadidla. Bylo vidět, že je všechno pečlivě přichystané. Na podlaze byla rozložená tráva a krásné květiny, před ohništěm stály misky s ovocem a drobnými zákusky. Petr si sedl na podlahu a sledoval každý Redietin pohyb.

Její bílé šaty se jemně pohupovaly, když se skláněla k ohništi, a Petr v duchu obdivoval její eleganci. „Nevím, kdy jsem naposledy viděl někoho tak přirozeně krásného,“ pomyslel si. Jednoduchost jejího oděvu jen podtrhovala její půvab. Přemýšlel, jestli si vůbec uvědomuje, jak neobyčejně působí.

Konverzace s příbuznou ho vrátila do reality. „Jste ženatý? Máte děti?“ zeptala se přímo.

Otázka prořala vzduch jako břitva. Rediet vzhlédla od kávy, v očích nevyřčenou otázku. Petrovi ztuhly prsty na hrnku. Měl pocit, jako by se v něm něco sevřelo – ne proto, že by neznal odpověď, ale protože věděl, co způsobí.

V místnosti seděla Rediet – žena, která mu ukázala, jak tenká je hranice mezi přátelstvím a hlubším citem.

Mohl by se tomu vyhnout, odpovědět neurčitě, zlehčit to. Ale na jak dlouho? Den? Dva? A co pak? Věděl, že by tím jen prodloužil něco, co nemělo šanci. Nebylo to fér – ani k ní, ani k sobě.

„Ano,“ řekl tiše, ale pevně.

Následující ticho bylo ohlušující jako zoufalý výkřik nebo jako dýka, která pronikne do duše.

Rediet se jemně pousmála, ale její oči se změnily. Cítil, jak se mezi nimi něco láme, i když o tom nemluvili.

Rediet si představovala jejich budoucnost jako společný příběh – a jedno jediné slovo ho rozbilo na kousky. „Tohle je konec,“ pomyslela si. „Už nikdy nebude nic jako dřív.“

Petr se cítil stejně. Přemítal, zda udělal správnou věc. „Musel jsem to říct,“ ujišťoval se. „Jinak bych způsobil ještě větší bolest ještě více lidem.“ Ale i tak to moc bolelo už teď.

Ticho odešlo se vzdálenými hlasy dětí, které si hrály na ulici i s vůní čerstvě uvařené kávy. Svět kolem nich plynul dál, zatímco v malé místnosti prosycené kadidlem se čas na okamžik zastavil.

Petr se napil kávy, ale její chuť mu najednou připadala hořká.

Když odpoledne vyrazili do centra města, Rediet si oblékla lehké letní šaty v pastelové barvě, které jí dodaly nový půvab. Šla s nimi její příbuzná a malý syn, což udržovalo konverzaci lehkou. Petr se snažil nechat své pocity stranou, ale jejich pohledy se stále znovu střetávaly. Při každém úsměvu, při každé náhodné fotografii cítil, že ji nechce ztratit. „Jako bratr a sestra,“ žertovali naoko, ale uvnitř oba věděli, že realita je mnohem složitější.

Když se vrátili, navrhl, že si teď všichni odpočinou, a večer je zve na večeři. Příbuzná vybrala restauraci s nádherným výhledem na město.

Když Petr přijel tuktukem k jejímu domu, čekali už na ulici. Rediet měla na sobě modré večerní šaty, které jí proměnily v bytost z jiného světa. „Vypadáš úžasně,“ řekl spontánně. „Děkuju,“ odpověděla Rediet s lehkým úsměvem, ale uvnitř cítila smutek, který nedokázala zahnat.

Výhled z restaurace byl nádherný. Petr vytáhl mobil a pořídil několik snímků, zejména Rediet, která zářila ve světle zapadajícího slunce. Přestože oba mlčeli, každý dotek ruky při pomoci nebo při sestupu z vyhlídky byl jako krátký okamžik útěchy.

Když večeře skončila, Petr jí nabídl ruku, když šli k tuktuku. Přijala ji s jemným stiskem. Oba věděli, že toto gesto znamená víc, než by slova dokázala vyjádřit.

Cesta zpět však přinesla další komplikace. Tuktuky směly jezdit jen do sedmi hodin, a od osmi platil úplný zákaz vycházení. Řidiče zastavila hlídka: „Co tady děláte? Už je po sedmé!“ ozval se přísný hlas policisty. Řidič něco vysvětloval, ale jeho slova zněla nejistě. Petr rychle zasáhl: „Promiňte, to je moje chyba. Požádal jsem ho, aby mě odvezl do hotelu. Neuvědomil jsem si, jak je pozdě.“ Policista na něj chvíli hleděl, pak pokývl hlavou. „Dobře, ale ať vás odveze přímo do hotelu. A ty,“ otočil se k řidiči, „necháš nám tady doklady. Vyzvedneš si je při zpáteční cestě, aby tě nenapadlo jezdit někam jinam.“ Jejich problémy tím neskončily. Kousek od hotelu je zastavili vojáci. „Doklady!“ ozval se ostrý hlas. Řidič zbledl. „Nemám je,“ zašeptal. „Policie mi je vzala.“ Voják se zamračil a mávnul k veliteli. Petr vystoupil z tuktuku a postavil se vedle řidiče. „Za to mohu já,“ řekl klidně, ale pevným hlasem. „Jeli jsme do hotelu a už nás předtím zastavila policie a vzali si jeho doklady do zástavy.“ Voják jen mávnul rukou, jako že o Petra nejde: „Vy běžte rychle do hotelu“. Petr okamžitě pochopil, co se děje – vojáci chtěli řidiče „zmáčknot“ a něco z něj vyrazit. Bylo mu jasné, že pokud odejde, řidič pravděpodobně skončí bez peněz. Proto zůstal stát na okraji silnice. Zdálo se, že si vojáci před Petrem netroufnou jednat příliš hrubě. Voják výmluvně ukázal na zpáteční cestu a řidič ujížděl, jak mu to jenom jeho tuktuk dovoloval. Když to Rediet slyšela, cítila zároveň obavy i hrdost. „Ukázal, že mu na nás záleží,“ pomyslela si.

Druhý den se vydali na trh. Rediet s příbuznou se nadšeně probíraly šátky a smlouvaly o každou drobnost, zatímco Petr jen přešlapoval opodál. Po chvíli mu došlo, že ho to vlastně moc nebaví.

Nakonec zamířili do malé hospody, kterou příbuzná označila za „to pravé místo“. Uvnitř bylo šero a zatuchlý vzduch, ale obsluha jim hned postavila na stůl sklenice s tellou. Rediet s Petrem si vyměnili pobavené pohledy a ťukli si – chutnalo to zvláště, trochu jako pivo, trochu jako něco, co mělo zůstat ve špinavém kanystru.

Když příbuzná oznámila, že pojede domů, Petr počítal s tím, že s Rediet vyrazí na slíbený výlet do hor.

„Ne, nepojedu. Jed' sám,“ řekla najednou.

Zarazilo ho to. „Nerozmyslíš si to?“

Rediet zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla krátce, ale v jejích očích bylo vidět, že každé slovo ji něco stálo.

„Nemůžu,“ myslela si, „když tam pojedeme, už se nebudu chtít vrátit zpátky. A to by bylo špatně. Pro mě. Pro něj. Pro všechny.“

Petr mlčel, jako by čekal, že řekne víc.

Nechal to být. „Možná je to lepší,“ pomyslel si, ale ta myšlenka mu nepřinesla úlevu.

Když odjel, Rediet se snažila zabavit nějakou prací, ale nešlo to. „Proč to tak bolí, proč?“ Její myšlenky se pořád vracely k Petrovi. „Co teď dělá? Myslí na mě?“ ptala se v duchu.

Pro Petra byl výlet jako začarovaná pohádka – krásná krajina, ale žádné nadšení. Když se vrátil do hotelu, cítil jen únavu.

K večeru už to Rediet nevydržela. Sáhla po telefonu. „Petře?“ Její hlas byl nejistý, ale plný touhy.

„Rediet?“ odpověděl Petr a v jeho hlase bylo slyšet úlevu. „Jsem rád, že voláš.“

„Mohli bychom se zase večer sejít,“ navrhla, ale věděli, že tuktuky smí jezdit jen do sedmi. Nakonec se domluvili, že se uvidí zítra ráno.

Rediet se rozhodla přijít k Petrovu hotelu, aby se rozloučili. Když ho spatřila, věděla, že tento okamžik bude bolet. Petr jí poděkoval: „Ani nevíš, jakou jsi mi udělala radost, že jsi přijela.“ Jeho hlas zněl klidně, ale v očích měl zmatek a smutek.

Petr ji lehce objal a najednou se oba odhodlali. Polibek, který přišel, byl plný všeho, co si nedokázali říct. Když nastoupil do auta a zamával, Rediet věděla, že tato cesta změnila vše.

Když se auto rozjelo, Petr se ještě jednou ohlédl na Rediet stojící před hotelem.

Rediet se chtělo plakat tak jako snad nikdy, ale místo toho se na Petra naposledy usmála, přesně tak, jak ji to od malička učili. Její úsměv byl křehký, ale přesto oslnivý – maska, za níž ukryla bolest tohoto okamžiku. Petr zamával, a když se jejich pohledy střetly naposledy, cítil, jak mu něco uvnitř svírá hrdlo.

Rediet zůstala stát, dokud se auto neztratilo z dohledu. Teprve pak si dovolila na okamžik zavřít oči, a hned pocítila tu tíhu, kterou nesla. Cítila v hrudi prázdno, ale také zvláštní klid. Nebyla to lítost, spíš vědomí, že některé cesty se musí rozdělit, i když by si člověk sebevíc přál jinak. A přesto byla vděčná, že ho mohla potkat.

Petr se opřel o sedadlo a v hlavě se mu míhaly útržky vzpomínek – její smích, chvíle v minibusu, vůně pražené kávy. Udělal to, co musel. Nešlo to jinak. Nechtěl začít něco, co by stejně nemělo budoucnost. Něco, co by bylo chvíli krásné, ale nakonec by přineslo jen bolest – potěšení na okamžik a zradu na celý život. Chtěl věřit tomu, že někdy je láska o tom, nechat druhého jít.

Za oknem ubíhala exotická krajina a z rádia se ozývala tichá hudba. „Sbohem, lásko, nech mě jít...“ slova staré písně k němu dolehla, jako by někdo četl jeho myšlenky.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/pribeh_ktery_se_mohl_stat?rev=1741391849

Last update: **2025/03/08 00:57**

